

сънь доклада на адютанта — неприятелѣтъ е отблъснатъ на старитѣ си позиции. Сражението е спечелено и позициитѣ наново запазени.

Тогава чакъ усѣтихъ да тече животъ въ житѣ ми.

— Кой заповѣда огънь и настѣпление? — попитахъ.

— Ротата на капитанъ Величковъ, водена отъ старшия подофицеръ Маринъ Николовъ, който разубина слабата подкрѣпа на лѣвото крило на неприятеля.

— Викнете го тукъ — извикахъ, и се подигнахъ да разгледамъ по-добрѣ загорѣлото лице на познатия менъ герой, съ чернитѣ мустаци и смѣли чѣрти, да мога да стисна ржката му и му кажа отъ сърдце: благодаря ти; ти спаси живота и името на своя командиръ, честъта на полка и войнишкото орѣжие. Ала силна болка ме рѣзна въ крака и азъ се отпустахъ пакъ на твърдата възглавница.

— Той е тежко раненъ, въ гърдитѣ, господинъ полковникъ.

— Прѣдставямъ го на повишение и орденъ за храбрость!

Неблагодарникъ! Награждавашъ го съ чинъ и орденъ, а не знаешъ дали е живъ, не знаешъ дали и той не се намира въ опасность, да се погрижишъ за неговия животъ; да спасишъ отъ гладна смъртъ жената и дѣцата на тоя, който спаси живота и честъта ти, живота и честъта на хиляди хора. Ха-ха! Чинъ и орденъ, когато той е на смъртното легло, непогледнатъ отъ никого, а тѣ тамъ, дѣцата му, мратъ за парче хлѣбъ, чукатъ на чуждитѣ врати...

Стариятъ полковникъ клатѣше ядно побѣлѣла глава и удряше по масата.